

Kerber Balázs versei elé

A mindennapi mozdulatok, tárgyak, „jelek és dolgok” (Borges) érzékeny tükröként megjelenő költészet lehetséges eszköze a teremtésnek. Amiképpen a hétköznapok végül mindig sorssá szerveződnek, a húszon még inneni Kerber Balázs versszavai akként rejtenek magukba jövőbeli vasárnap délutánokat. Legyen önmagunk határa akár a test, akár egy város, egy kocsmá, valamely tábor vagy egy elfordulni készülő folyosó. Attól függően, hogy meddig tekint a szem, meddig száll a hang, meddig ér el a kiáltás, jelölhetők ki a felelősség határai. Amíg látható az okozó, addig övé lehet az okozat is. A kérdés „csupán” annyi: a szívveréssé rendezett szavak, a versek segítségével résztvevői lehetünk-e a Másik tegnapiainak, vagy csak máról holnapra létezőnk, s életünk mindössze a csocsóasztali focistabábuk egymás közelébe soha nem jutható, egymást soha meg nem érintő, kétségbeesett pörgését imitálja...?

Kerber Balázs biztos kézzel avatja költészeté a mindennapokat, nyelvi leleményei a szürreáliákon még innen, a hiperrealizmuson túl törnek ketté torokszorító áthajlásaikkal az önmagunkról festett túlon túl szép képeket. „Robajló torok”-kal vágyakozik nyugalomra ez a költészet: mert a Kerber-szövegek belső feszültsége törekenységet, óvó tekinteteket és féltő gesztusokat (t)akar. Értelmes szavakból újra-építhető világosságot remél.

